

A szentek közösségében

"...Ki vagyok én? Ez vagy az?
Hol ez, hol amaz?
Egyszerre mindkettő? Másokat ámitó,
magában sápitó hitvány alak?
Vagy vert had fut bennem
szanaszét a már kivívott győzelem elől?
Ki vagyok én? Váltig faggat, gúnyol a magány, a gyötrelem.
Bárki vagyok, Te tudod, ismersz: Tiéd vagyok én, Istenem!"

**dr. Szabó István: A szentek közösségében
2016. január 3.**

Lekció: 86. Zsoltár

Textus: Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bünt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült. (Zsidókhöz írt levél 12,1-2.)

Szeretett Gyülekezet, Kedves Testvérek!

Legelőször gyermekkoromban hallottam egy erdélyi református templomban az istentisztelet kezdetén Kálvin szép imádságát,

amelynek első sora így hangzik: „Úr Isten, örökkévaló és mindenható Atyánk! Íme egybegyűltünk itt és a szentek egyességében, az angyalok és üdvözült lelkek társaságában trónusod elé visszük áldozatunkat.” Különös szavak ezek: szentek egyessége..., angyalok... és üdvözült lelkek társasága..., - trónus! Igen, ezek a kifejezések egy gyermeknek talán régiesnek tűnhetnek vagy szokatlannak –, mert csak idővel értjük meg, hogy ez itt mind egyetemes érvényű!! Hiszen éppen így: az istentiszteletben kezdődik a keresztyén élet nagy küzdelme, amely éppenséggel az istentiszteletben is végződik: ti. a mennyei istentiszteletben –, az angyalok és üdvözült lelkek társaságában...

Ehhez a belátáshoz vezet el a fölolvastott buzdítás a Zsidókhöz írt levélből, hadd olvassam fel még egyszer: „Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bünt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért, nézván a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.”

Figyeljük meg, hogy az egész levél váltakozva fogalmaz. Hol közvetlen buzdítást, feddést, bátorítást mond nekünk, az olvasóknak, a hallgatóknak, így: ne hagyjátok magatokat félrevezetni, aztán: ma ha az Úr szavát halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket! Aztán: ne feledkezzetek el a vendégszeretetről!

Máskor viszont közös többes számban fogalmaz a levél, így: járuljunk bizodalommal a kegyelem királyi székéhez segítségért! Aztán: ne vessük el reménységünket! Aztán: kitartással (hosszútűréssel) fussuk meg az előttünk levő küzdőtér!

Ennek a váltakozásnak az oka abban van, hogy a keresztyén ember egészen másképpen hordozza a hivatása beteljesítését, mint egyébként bármi más hivatásban álló, mert a mi elhivatásunk nem egy-egy foglalkozásra, érdekes vagy érdektelen tevékenységre, hanem örök életre szól. S bizony, nem könnyű ezt megérteni. Hiszen mondják ma eleget: ki-ki a maga szerencsésjének kovácsa! Sőt, súlyosbítja ezt a nehézséget az is, hogy soha nem beszéltek annyit identitásról, mint ma.

Meghagyom, még örülhetnék is neki: na végre! – identitás! Micsoda varázsos szó! Most akkor mi, keresztyének is kimondhatjuk magunkat! Csakhogy ez a beszéd ma igen félrevezető. Azt jelenti-jelzi ugyanis, hogy ki-ki megalkotja a maga vélt vagy valóságos (de többnyire csak képzelt) önazonosságát, és rögtön harcba is száll, hogy ismerjék el. De kikkel harcol? Mindenki mással. S az a győzelem, ha elfogadják olyannak, amilyenek kitalálta magát.

A keresztyénség azonban azzal kezdődik, hogy Isten a Krisztusban elfogad, és nemcsak úgy általában fogad el, hanem a magáénak fogad el minket, – nemcsak úgy általában olyannak, amilyenek vagyunk, vagy amilyenek képzeljük magunkat, hanem önmagának fogad el. Helyreállítja velünk a boldog életközösséget.

Ezért váltakozik a levél megszólító mondja, hol buzdít engem – az én istengyermekségemben bátorít, korhol, erősít, int; hol pedig együtt buzdítjuk egymást, a szentek közösségében. Mert a Krisztus-követés és a szentek közössége egymás nélkül elképzelhetetlen.

Ide esik a mártírhalált halt D. Bonhoeffer szép verse:

Ki vagyok én?

Ki vagyok én? Gyakran mondják:
cellámból úgy lépek elő,
derűsen, nyugodtan, keményen,
mint várából a földesúr.

Ki vagyok én? Gyakran mondják:
őreimmel úgy beszélek,
szabadon, tisztán, kedvesen,
mintha parancsnokuk volnék.

Ki vagyok én? Azt is mondják:
sorsomat úgy viselem,
mosollyal, nyugodtan, büszkén,
mint aki váltig győzni szokott.

Az vagyok valóban, aminek mondanak?

Vagy csak az, aminek magamat ismerem?

Kalitkába zárt madár; sóvárgó, nyugtalan beteg,
aki levegőért kapkod, fuldokol,

színekre, virágra, madárdalra vágyik,
jó szóra, baráti melegre,
dühíti oktalan erőszak, kicsinyes bántás,
hánykolódik nagy dolgokra várva,
tehetetlenül aggódik, messze van barátja,
imádságra, gondolatra, alkotásra fáradt,
szíve üres, kész már mindentől búcsúzni?
Ki vagyok én? Ez vagy az?
Hol ez, hol amaz?
Egyszerre mindkettő? Másokat ámitó,
magában sápító hitvány alak?
Vagy vert had fut bennem
szanaszét a már kivívott győzelem elől?
Ki vagyok én? Váltig faggat, gúnyol a magány, a gyötrelmem.
Bárki vagyok, Te tudod, ismersz: Tiéd vagyok én, Istenem!

Figyeljük meg azt is, hogy fogalmaz erről a levél:
tanúbizonyosságok fellege vesz körül minket! Egész pontosan úgy
kellene ezt visszaadnunk, hogy az egész életünk, az egész nagy
futásunk tanúk előtt megy végbe. S ezzel az előző részre (a 11.
fejezetre) utal vissza, amelynek ezt a címet adtuk: a hit hősei. Ez
a rész voltaképpen egy gyors áttekintés, amelynek során azt
mondja: kifognék a szóból, ha mindenkit fel akarnék sorolni.
Tehát mintegy gyorsan körbepillant, egy-két személyt, sorsot,
életet, esetet megnevez, s nyugtázza: itt van mindenki, aki
számít (ez a szentek közössége: itt van mindenki, aki számít!!). S
azért teszi ezt ilyen összefoglaló, tömör módon, mert valójában a
10. részt akarja itt folytatni, ahol arra biztat: ne csüggedjünk el!! S
akiket felsorol: Ábeltől Mózesig, Józsuétől a szent királyokig,
prófétákig, szent férfiakig, szent asszonyokig, győztesek és
vereséget hordozók, építők és újjáépítők, honfoglalók és
bujdósok, megszabadulók és vértanúságot szenvedők: ők mind a
tanúk. Ők vesznek körbe felhőként, hogy mi mindent ledobva,
ami teher, és félretéve a megkörményező bűnt (szó szerint: a
minket oly könnyen bekerítő bűnt!) kitartással fussuk meg a
küzdő tért. Ezek a tanúk mind arról tesznek bizonyosságot, hogy
nem azért győztek, mert ügyesek, erősek, bátrak, harciasak
voltak az önmegvalósítás kis és nagy drámáiban. Azért győztek,
mert Krisztusra tekintettek, mert irgalmat és kegyelmet nyertek.
Ha mi e tanúkra tekintünk – rajtuk a Krisztus kegyelmét láthatjuk
ragyogni. A tanú nem önmagáról szól, hanem rámutat Krisztusra.

S hogy mit jelent ez a küzdőtér? Ilyeneket mond később itt a 12. részben: ne csüggedjeteK, elalélván, ne lankadjatok, az intés javatokra van, egyenesedjeteK fel, kövesséteK a békességet és szentséget, ne szakadjatok el a kegyelemtől, parázna és istentelen ne legyen közötteteK, ne add el elsőszülöttségi jogodat!

De én is kifogynék a szóból, ha az egész keresztyén életet, s annak minden vonatkozását fel akarnám sorolni. Ezért most csak a levél nagy üzeneteit hallgassuk: járuljateK bizalommal Istenhez, ne csüggedjeteK el, hallgassátok meg az Ő szavát, legyeteK készségesek a jóra, cselekedjeteK Isten akaratát, nyerjeteK el az ígéreteket, törekedjeteK tökéletességre, vigyüK a dicséret áldozatát mindenkor Isten elé.

A szentek közösségében tartoznak azok, akik körbevesznek minket. És mint tanúk (és vértanúk) vesznek minket körbe. ŐK már megfutották ez a pályát. ŐK a láthatatlan egyház, a régi kifejezés szerint, sőt őK a diadalmas egyház foglalója és előíze (a Jelenések könyve szerint). De ha én még nem futottam meg a pályát, miért ujjonganak? Ha nekem még figyelmeztetésre, intésre van szükségem, mert erőst oda kell figyelnem, hogy megfussam az utat és a célig eljussak, miért zengenek dicső éneket? ŐK a győztesnek ujjonganak!! Krisztusnak! Ő a kezdője és a bevégzője a hitnek, és a levél második fejezete szerint ő a szerzője az üdvösségnek is! Vagyis a tanúbizonyságok arcáról a Krisztus győzelme sugárzik vissza, őK Krisztussal buzdítanak engem! Az én futásom, harcom, küzdelmem, keresztyén életutam a Krisztusban van elrejtve, mert ő a megkezdője a hitnek, sőt ő az ősoka a hitnek – és ő a teljességre juttatója is. Őreá tekintsetek!! Hiszen amikor elindulunk Isten hívása nyomán, akkor nem felfoghatatlan, rettentő erőhöz jövünk, hanem a Szent Sion hegyéhez, élő Isten városához, mennyei Jeruzsálemhez, angyalok ezreihez, újszülöttek seregéhez és egyházához, tökéletes igazak lelkeihez, és az új szövetség közbenjárójához, Krisztushoz! Őreá nézzünk, amikor futásunk végezzük. Ámen.